

Res material hi ha que no s'acabi, transformant-se en noves estructures. Se'ns acaben o s'han ja acabat les velles cases amb història, aquelles rústegues que vivíem en la nostra juvenesa. Remodelades, reformades, adaptades als nous temps, han canviat fesonomia i norma de vida. Tot respira a nou. Nostres temps demanen que sigui així i així deu ser. De vell no en quedarà res...

En unes darreres cases on s'ha iniciat cercar-hi tradició o coses a contar, el tema s'ha esvaït. Cases hi hagueren que, demanant-m'ho, tragueren papers afiganyats que vaig planxar, ordenar, llegir i treure'n petita història.

Però alguna deu haver-n'hi, i demano que siguin els interessats els que es manifestin i donin peu a un possible i potser darrer tema.

— — — — —

Estem vivint un procés a la inversa. S'acaben les cases que tenen història, però surten arreu les històries que omplen les cases noves. Que no són poques les cases noves en aquests trenta anys, i no petita la transformació. Els murs d'ara ja no parlen com aquells. La infantesa no parla com la vellúria, i cal gent nova que els entengui i sàpiga fer-los parlar, cosa difícil i compromesa.

En alguna possibilitat d'ara, ja té més protagonisme l'home que el mur, i el tema és més complicat, perquè no sols han canviat els murs i llur forma, que més ha canviat l'home d'avui. En aquells temps, trenta anys, mestre i mestressa tenien setanta alumnes cadascun i de totes mides. Ben canviada és nostra societat dins el món cultural, visió del passat i visió del futur, i no diguem dels valors ètics, socials, morals. Un món on els vells el millor que podem fer és marginar-nos, abans no ens marginin.

— — — — —

Més compromís, més protagonisme de l'home que de les pedres callades. He viscut de poc, i té la seva lògica, que l'esforç i vides de treball d'unes darreres generacions, lloables i justificades, millors que moltes altres de més lluïdes, no es creuen motius de divulgació, ni el nom ni la casa. Ben just si l'interessat ho creu així. Al bon treballador no li complau que li diguin que ho és, no ho necessita. Ben al revés del cas contrari, que sí li complau. Com deia, compta més l'home que la casa... s'acaben les velles cases, en tot concepte.

— — — — —

El cert és que no tenim objectiu aquest any, i ja són dos els casos iniciats i que no han tingut final. Motiu pel que demano que si hi ha alguna llar que, sense grans vellesa ni pergamins, cregui que pogués fer anar seguint aquestes CASES QUE TENEN HISTÒRIA, directa o indirectament, que se'ns manifesti i seguiríem el camí que tenim traçat.

Josep Claret